

Hvad ser du?

Den første artikel i *juni*-nummeret var af *James Denney*. Jeg burde have oplyst, at han var professor i teologi i *Glasgow*, og at artiklen er hentet fra hans kommentar til *Kolossenserbevet*, som han udgav for mere end hundrede år siden. Dens aktualitet er større i dag, end da han skrev den. Der er jo flere, der larmer og gerne vil gøre sig bemærket i dag end i slutningen af det 19. århundrede.

*

Folkeafstemningen d. 28. maj gav et flertal og dermed et *Ja for Amsterdamaftalen*.

Gud har ledet denne afgørelse. Vi er fortsat medlem af E.U. med de fire væsentlige forbehold.

De kan ikke ophæves uden et Ja dertil ved en ny folkeafstemning.

Politikerne vil formentlig – når et passende stykke tid er gået – begynde at argumentere stærkt for, at nu er det på tide at få disse forbehold ophævet, så Danmark kan blive fuldgældigt medlem af E.U. og altid »sidde med ved bordet« og »gøre sin indflydelse« gældende.

Når den situation opstår, skal det for alvor afgøres, om vi skal forblive i E.U. eller melde os ud.

Jeg læser lidt i *Daniels* bog i disse dage. Der er adskilligt i den, jeg ikke forstår, men dette fatter jeg: Gud har magten – Han styrer nationerne – Ham kan og bør vi bede til og stole på, men i sammenligning med Daniel er vi små.

Det sidste ord om Danmarks forhold til E.U. har Gud endnu ikke udtalt. Når Han gør det, sker det, som Han vil – ingen kan hindre Ham deri.

*

Jeg skrev sidst lidt om *farisæeren* og *tolderen*. Men jeg fik ikke sagt, hvad der siden har gjort indtryk på mig: Farisæeren var i modsætning til toldereren *helt fremmed for Gud*, skønt han (også i modsætning til toldereren) fastede, gav tiende og kendte de hellige Skrifter.

Hvad var det, der fattedes ham? Lad os kalde det *en bævende ånd* – eller *et sønderbrudt hjerte*.

Hvor det ikke findes, har man måske (som hos farisæeren) karakterstyrke og er i stand til at gennemføre det rigtige – men det er ikke ensbetydende med, at man kender Gud, elsker Ham og står Ham nær.

Det er en frygtelig fare i kristenheden,

en fare, vi bør være opmærksomme på.

*

Farisæeren var ikke klar over, at han var i fare. Han gik hjem, ikke retfærdiggjort som toldereren, men formentlig tilfreds – og så fortsatte han med at faste, give tiende, gå til Gudstjeneste og studere Skriften. Man kan gyse ved tanken på, at sådan kan man altså gå hjem fra den ene Gudstjeneste efter den anden uden at vide, at man er ganske fremmed for Gud.

*

Han syntes endog at have »frelsesvished«, thi han takkede Gud for, at han ikke var som denne tolder.

Men Gud anså ham ikke for frelst. Mon ikke der skulle en rystelse til af den ene eller andet art for at vække ham til at se, hvordan det stod til med ham?

Mon gode prædikener kunne hjælpe ham? Dem kunne han jo som en skriftklog bedømme.

Mon formaninger kunne vække ham? Han ville måske lytte til dem og nikke bifaldende – og så ville han overveje, hvorledes han skulle forholde sig til dem. I øvrigt var han indstillet på en sådan formanende forkyndelse, thi den stemte med hans egen overbevisning: at man skal holde Guds bud – som han jo også bestræbte sig på!

*

Farisæismen synes at være på en gang Guds frygten nær og samtidig at være dens største fjende.

I Det nye Testamente advares vi atter og atter imod den. Den er evangeliets stærkeste modstander.

Den ikke-fortabte søn i lignelsen om den fortabte søn forekommer mig at være et skrækeligt billede på en slags kristen farisæer.

*

Nu skal vi, om Gud vil, snart samles til sommerstævne i *Valby* i *København*. Vi samles under ordet: »Kom herop!«

Der kan farisæeren ikke komme op! Med al sin selvsikre frelsesvished, skriftkundskab og tjenstvillighed har han ingen mulighed for at komme derop, hvor Åndens friske vind suser. Han må først dø.

Den ældste søn i lignelsen om den fortabte søn har heller ingen adgang til at komme herop. Han må først ydmyges grundigt. Hvor er han kedsommelig at høre på i al hans »retfærdige« harme over Faderens jublende lykke over at have fået sin fortabte søn hjem igen. Hvor er han bleg, farveløs og stiv i al sin retfærdighed.

Må dagene blive os en frelsende hjælp til at slippe ud af farisæismens kristelige spindelvæv, der så umærkeligt holder os fast i det forkerte, der ser så rigtigt ud!

Det er umuligt (i hvert fald for mig) at skildre den farisæiske ånd i al dens forkerte rigtighed.

Er den ikke et værn om Guds frygten? Det skulle man da tro. Ingen kan jo billige synd og løsslupenhed.

Er faste og tiende ikke altid Gud velbehageligt. Er det ikke et tegn på den rigtige indstilling? Er det ikke noget, vi måske burde lægge særlig vægt på?

Vi kan da ikke sige Ja til hvadsomhelst – vi må da tage afstand fra lovløsheden.

Er et alvorligt indstillet menneske ikke Gud nærmere end en synder?

Er alvor, faste, tiende, Skriftkundskab ikke ubetinget skridt i den rigtige retning hen imod Gud? Vil Gud ikke altid lade et sådant menneske finde frem til Ham?

*

Hvis en farisæer, der faster to gange om ugen og giver tiende af al sin indtægt, står Gud nærmere end en karakterløs synder, der er bukket under for verdens fristelser, hvad da?

Da bygger Gud sin frelse på menneskets styrke – først og fremmest karakterens styrke til at modstå fristelserne.

Dermed var nåden ikke Guds kraft til frelse, men Guds supplement af retfærdighed til den i forvejen temmeligt retfærdige person.

Da havde toldereren ingen reel chance – men farisæeren var godt på vej, og Guds velbehag var over denne alvorlige mand, der virkelig ville Guds vilje!

Da stod det til den, der ville – og det er vi stadig tilbøjelige til at mene!

Da havde den fortabte søn forspildt sine chancer – da kunne vi til fulde forstå den ældre, pligttro broder, der aldrig havde overtrådt et eneste af Faderens bud.

Da var Guds frelse mere i overensstemmelse med sund fornuft og menneskelig retfærdighed.

Men var den det, da var den ikke et

glædesbudskab med befriende kraft – da var den snarere løn for en helhjertet indsats!

*

Evangeliet er et budskab, der gang på gang støder imod menneskelige retfærdighedsbegreber og derfor forarger. Den ældre broder følte sig »med rette« forarget over al den herlighed, der blev ødslet på hans hjemvendte broder – og også foraget på sin Fader! Nej, nu går det virkelig for vidt!

*

I Guds herlige frelse står aldrig noget menneske, der kan pege på noget hos sig selv, som skulle begrunde, at Gud har frelst ham. Han/hun kan kun pege på Guds uforskyldte nåde, der egentlig også er uforståelig.

Skulle han/hun sammenligne sig med andre, falder sammenligningen aldrig ud til egen fordel – han/hun ser sig som den største af alle syndere, således som apostelen Paulus så på sig selv – og som den ringeste af Herrens tjenere – og denne opfattelse af sig selv forandres ikke af, at han/hun muligvis har tjent Herren et langt liv – thi hvad er det andet end nåde over nåde, altså alt andet end en indsats, han/hun kan rose sig af.

*

Farisæere kan ikke kalde syndere til omvendelse og føre faldne mennesker til frelsens kilde. De er jo ikke selv omvendt og kender ikke det levende vand. Det gælder også kristne farisæere.

Jeg har følt trang til at skrive om farisæeren og toderen både i juni og nu i juli.

Intet gør evangeliet mere skade end den farisæiske rettroenhed. Det er forfærdeligt at sige det rigtige, at gøre det rigtige – og ikke selv lide under, at det sker i en forkert ånd – en ånd, der står Helligånden imod.

Det er min bøn, at stævnet i *Valby* må blive gennemført i Guds rene, kærlighedsfyldte, sandhedskærlige, hellige Ånd.

Jeg kan ikke på nærværende tidspunkt sige, hvem der kommer til at forkynde Ordet.

*

Hvor langt er den farisæiske ånd trængt ind i kristenheden? Det ved jeg ikke. Men vi bør være på vagt imod den. Der findes nemlig en »frelsesvished«, der fremhæver noget andet end vor Herre Jesus og hans frelsesgerning for os.

Jeg var engang til et møde i en stor forsamling, hvor lederen stod frem, knælte ned på podiet og med stærk røst takkede Gud for alle de mennesker, der var blevet frelst i dette hus. Det lød jo rigtigt, men det gjorde et forstemmende indtryk – og skønt det er tredive år siden, har jeg ikke kunnet glemme det. Hans taksigelse var en retfærdiggørelse af hans arbejde, af for-

samlingens betydning – da han var færdig med at takke og prise Gud, rejste min hustru sig, og vi gik. Ånden var farisæisk og frastødende.

Alle, der har mod til at kalde sig selv for »bibeltro«, må passe meget på, at farisæeren ikke sniger sig ind. Er det en fortjeneste at være bibeltro? Er det noget, man skal fremhæve? Kan det ikke snarere være farligt at bekende: »Jeg takker dig, Gud, at jeg ikke er en, der fornægter dit ord – jeg læser det daglig i fast overbevisning om, at det er inspireret af din Ånd!« Vidner livet om bibeltroskab? Så er der næppe grund til at tale ret meget derom.

Jeg tror ikke, bibeltro kristne skal sammenligne sig med dem, de anser for ikke-bibeltro, men med Herren.

Farisæeren banker på døren overalt hos kristenheden. Han er den direkte modsætning til *den første kærlighed* (Johs. Åbenb. 2,4). Den første kærlighed er den nyfrelstes kærlighed. Den var helt fremmed for den hjemmegående, ældre, retskafne, kedsommelige broder – men ikke så fremmed for menigheden i *Efesus*, at den ikke kunne erindre den og omvende sig til den.

Jeg håber ikke, den første kærlighed er så fremmed for os, at vi slet ikke kender den, men at vi længes efter den, søger tilbage til den og oplever den igen – jeg håber, dagene i *Valby* præges heraf – da kommer vi sandelig »herop«!